

ikke er kønne. Den højtærede Minister har selv Ansvaret for dem, men desuagtet nærer jeg den Tro, efter Ministerens Fortid, at han ikke vil stille sig afvisende til at optage Forhandling paa virkelig saglig Basis, hvorved vi kan komme til en Ændring i Opfattelsen, som muliggør, at vi fritages for en Lovgivning som den, her er Tale om. Og hvis Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Lillelund, mener, hvad han siger, at Staten ikke skal være Løntrykker, saa synes jeg, det er umuligt for ham og hans Parti at stemme for dette Lovforslag; thi det organiserer og lovfæster jo Løntrykkeriet, det kan dog ingen benægte. Som Modsatning opstillede det ærede Medlem, at Staten ikke heller skulde yde Garanti for Lønnen til nogen. Ja, den Garanti forlanger heller ingen. Arbejderlønnen fremgaar jo ikke af Lovgivningen, den fremgaar af Forhandlinger og Overenskomster mellem Arbejder og Arbejdsgiverorganisationer. Paa sund parlamentarisk Maade forhandler man sig selv til Rette om Overenskomsterne, og der er jo aldeles ikke sikret Arbejderne nogen stadig Opretholdelse af, hvad de en Gang har opnaaet. Erfaringerne fra den seneste Tid viser jo til fulde dette. Sidste Foraar gennemførtes der over hele Linien, for næsten alle Arbejdere, en Lønnedsættelse paa 6—10 Kr. om Ugen. I August gik Lønnedsættelsen videre med ca. 10 Kr. om Ugen for hver Arbejder, og nu er det bebudet af Arbejdsgiverforeningens ærede Formand, at alle Overenskomster, som omfatter Løn- og Arbejdsvilkaar, skal være opsagt ved Aarets Udgang. Vi skal saa staa paa bar Bund, og jeg har en svag Formodning om, at naar Arbejdsgiverforeningen gaar til denne Masseopsigelse af Overenskomster, er det ikke, fordi Arbejdsgiverne ønsker at give Lønforhøjelser. Der er vel tværtimod en svag Mulighed for, at de mener at kunne forhandle om yderligere Lønnedsættelser. Jeg tror derfor ikke, Lovgivningsmagten behøver at anstrenge sig, det plejer Arbejdsgiverne at gøre godt selv. Alt efter de forhaandenværende Magtmidlers Tilstedeværelse opnaas der fra Arbejdernes Side Lønforbedringer og fra Arbejdsgivernes Side Lønnedsættelser. Det maa de to Parter fremdeles sikkert som hidtil helst enes om eller lade være at enes om, og det eneste rimelige er, at Lovgivningsmagten ikke tager Parti og tilkendegiver, hvad den anser for passende at kunne tillade sig i Retning af at nedsætte Lønnen. Thi det er klart, at hvad der her er Tale om skulde slaas fast for en Række Arbejder, der bliver

betegnet, ganske med Urette, som Nødarbejder, det vil blive mere eller mindre normgivende ved Forhandlingerne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og indrømmer man, at 25 pCt. Lønnedsættelse er betimelig overfor Arbejder som dem, der er nævnt i Listen, f. Eks. Ringbanen i København eller Profilforandring af Jernbanen fra Gentofte til Lyngby eller en Viadukt paa Frederiksborg Landevej, anerkender man, at disse Arbejder skal udføres for en Løn, der ligger 25 pCt. under Tariffens, hvorfor i Alverden skulde saa alle følgende Arbejder af lignende Beskaffenhed ikke ogsaa have samme Nedsættelse? Det er dog klart som Dagen, at de, der gør sig til Talsmand for et saadant Løntrykkerprincip overfor offentlige Arbejder, derved giver en Haandsrækning til den private Kapital, der nærer Ønske om at fortsætte Løntrykkeriet overfor Arbejderne. Saa kan man jo mene, at det er rimeligt og godt, som nogle mener, at Lønnen tvinges rigtig eftertrykkeligt ned — jeg mener nu, at det er fuldkommen forrykt samfundsmæssigt set, men lad gaa, at nogle mener, at det er rigtigt —, men jeg maa dog antage, at disse samme ikke derfor ogsaa vil mene, at det er Statens Opgave gennem Lovgivningen og Regeringsvirksomheden at gaa i Spidsen og give Impulsen til saadan nedadgaende Bevægelse. Thi gør den det, handler den ikke neutralt, saaledes som den alle Dage tidligere har erklæret at ville stille sig i Striden mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Andet eller mere er det ikke, Arbejderne kræver, end at Lovgivningsmagten og Regeringen skal bevare den neutrale Holdning, de hidtil har sagt var Statens Sag overfor disse Forhold. Den neutrale Holdning var gældende i de mange Aar før. Den tidligere, nu afdøde Indenrigsminister anerkendte det. Han kendte disse Forhold ud og ind, var selv Arbejdsgiver og havde haft Lejlighed til at deltage i mange Forhandlinger. Han vidste, at dette Forhold med Arbejdslønnen ordnedes bedst ved Forhandling Parterne imellem, frivilligt eller, om fornødent, ved de Kampe, de saa maatte udkæmpe. Ja, man kan jo aldrig vide, hvad en afdød vilde have gjort, hvis han havde levet, men med det Kendskab, jeg havde til den tidligere Indenrigsminister, er jeg temmelig sikker paa, at et Lovforslag med dette Indgreb, i Modsatning til den tidligere neutrale Holdning, kunde ikke være ventet fra den Mand. Idet jeg altsaa gør opmærksom paa dette, som jo i Virkeligheden ligger heri, henstiller jeg alvorligt, ikke mindst til den højtærede